

HAJÓS Eszter

Én hallgatlak,
te csendben nézel engem.

ჰამლეტ გონაშვილი, ელიკო გელიაშვილი & ანსამბლი „რუსთავი“:
ნეტავი გოგოვ მე და შენ (1980)

[Hamlet Gonashvili, Eliko Geliashvili & Ensemble „Rustavi“:
Netavi Gogov Me Da Shen (1980)]

mondhattad volna, hogy nem fogod mondani, de nem mondtad, én meg vártam, hogy folytatod, de te azt mondtad, már elmondtad, pedig nem. vártam, néztelek, néztél, hogy mit várok, de én nem mondtam, hogy mondd, mert azt hittem, mondd magadtól is, csak várni kell még, vagy hogy tudok úgy nézni, mondás legyen, annak a mondása, hogy mondd. aztán persze lehet, a te nézésed is éppen mondás volt, mondjuk annak a mondása, hogy mit várok, mit akarok, vagy annak, hogy már elmondtad, vagy hogy nem fogod elmondani, vagy hogy épp a nézéssel mondtad el, amit nem mondtál el, én meg magamra vessek, hogy nem értettelek meg akkor, amikor mondtad.

aztán már másról beszéltél, én meg csak azt hallottam, hogy valami nem lett mondva, aminek itt kimaradt a tere, egy üres tér, amit semmivel nem lehet kitölteni, fekete marad, úgy, hogy nem fekete. véletlenül kimondtam, hogy fekete, valamelyik kérdésedre válaszolva, te meg nem értetted, hogy mire válaszolok, pedig amúgy korrekt válasz volt végső soron. ez a tér az ürességével van kitöltve, vagy azzal, hogy várom, kitöltse valami, talán egy várakozás is ki tud tölteni egy teret, te meg néztél, és vártál, mit válaszolok megint, mondjuk, hogy mestergerenda? én meg nem mondtam végül semmit, ez is lehet voltaképpen válasz, a semmit is mondom, azzal, hogy nem mondok semmit.

talán azért kérdeztél annyit, mert hallani akartad, mit gondolok, amikor nem beszélek. mik mennek a fejemben, amikből nem lesz mondás, legfeljebb olyan, mint egy mozdulat vagy tekintet. de eltévedtél ezzel, mert épp nem az ment

a fejemben, ami ilyenkor a fejemben menne, így nem is azt mondtam, amit nem mondok olyankor, legfeljebb azt, ami akkor megy a fejemben, amikor valami elakadás van, valami kimarad és én ott maradok, mintha magammal próbálnám kitölteni a teret, amit te üresen hagysz, pedig nem férek oda, nemhogy bele, de hozzá sem, sehogy. mondtad és mondtad, amit mondtál, én meg vártam, mikor mondd már azt, amit nem mondtál akkor.

aztán lehet, mondtad már, csak nem vettem észre, hát honnét tudnám, mondtad-e, ha azt sem tudom, mi az, amit nem mondtál akkor? főleg, hogy nem is figyelek, végig csak ez az üres tér megy a fejemben, meg az, hogy feketét mondok és hogy te erre mit reagálsz, meg hogy megint egy kérdés, amire véletlenül megint mást mondok, például, hogy álmos vagyok, mintha ez amúgy válasz lenne bármire, vagy fádom, éhes vagyok, vagy hogy mennem kell, de ez mind nem igaz, és ráadásul se a kérdésekbeli üres terekbe, se abba a kimaradt üres térbe sehogy nem illenek bele, minek mondok egyáltalán bármit, amikor csak azt akarom már, hogy mondd, amit nem mondasz.

agancsos fákon bukdácsolok, veled jövök, te meg csak mondd és mondd, és talán ezzel nézel? elvesztettem a fonalakat, főleg, hogy több gombolyag is volt, vagy négy, néha öt, és hogy mindegyik amúgy kivezet, csak más kijáratokon. kiesett a kezemből a guriga, most mondd meg, letekeredett a vécépapír, próbálom visszatekergetni, ami letekeredett, de persze nem lesz ugyanolyan, hát nem én tekertem fel. azt nem mondtad, amit nem mondtál, mindjárt kimondom, hogy vécépapír, istenem. kinyílt egy ablak talán, figyeltem, mi lesz, hogy hátha beesne az eső meg a szél.

de csak visszacsukódik, nézem, hogy nézel, meg mondd, meg vársz, várod, hogy mondjam, hogy mondd? vagy csak a teret keresed, ahol kimaradt neki a hely, ahová csak bele kéne illeszteni, de nem tudod mondani, mert ahhoz, hogy mondd, mondanod kéne, de épp másról beszélsz, egyszerre a kettőt meg nem lehet. a kimaradt üres teret keresem, mert közben már én is elvesztettem, nem lehet visszatekergetni, a gombolyagokat sem, összegabalyodik a fonál, talán a nézésedet kellene mondanod, hogy mondd, és talán mondtad is, de most már kifelé bámulunk a kilátástalan ablakon.
van-e világ odakint? már besötétedett.

2017. 04. 29. 12: 54: 10